

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558695856/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

et stort og vigtigt Kald. Oldingen drømte om sin forklarede Fierre og Ven og om Kaldet til hans Herlighed i Guds evige Rige. Drengen var ikke mere bange, men drømte om Heltedaad og Ridderfærd, om lystelige Eventyr og dejlige Qvinder. Hvad han før havde hørt mellem Gravene var ham nu som Englens Sang og de store Helteaanders Opfordring til at blive stor og herlig som de.

I den mørke Munkegang mellem Capellet og Klosteret skinnede en eenlig Lampe under et Mariabillede; ved den tændte Saxo sin Lygte, thi Maanen var skjult af Sneeskyer, og uden at forstyrre hinanden i den saa høst forskellige men dog saa lykkelige Stemning, hvori det natlige Eventyr havde sat dem, gik de begge stille tilbage til Cellen og lagde sig til Hvile.

Næste Morgen følte Saxo sig usædvanlig afkræftet og uskikket til Reisen, men da Carl alt stod reiseferdig ved hans Løbænk, reiste han sig med Anstrængelse, bad stille sin Morgenbøn og iførte sig sine Lammeskinds Reiseklæder. Saasnart han med Carl havde bivaanet Messen, tog han Afsked med Abbed Gaufred og de gode Brødre, hvis høitærede Gjest han nu i 3 Aar havde været. Under Armen bar han tvende Bøger, som han havde laant af Absalon, og som han i Testamentet var erindret om at give tilbage til Sorøe Kloster. Det var hin Pergaments Justinus og en *Valerius Maximus (per manum Absalonis)*. Det kostede ham stor Overvindelse at skille sig fra disse Bøger. »Tag dem – sagde han til Abbeden – tag dem snart! at jeg ikke skal fristes til at medtage dem, og synde mod min Herres sidste Villie, som I selv har hørt og opskrevet den. De halvtredie Mark Sølv, han saa gavmild eftergav mig, skulde jeg vel havt Ondt ved at skaffe; men dette Laan falder mig dog hartad haardere at tilbagegive: thi seer I ærværdige Herre, her ere kostelige Pletter af Absalons Lampe.»

»Vi skal bevare dette Arvegodis som en Helligdom blandt vort Klosters Reliquier«, sagde Abbed Gaufred og lagde Bøgerne omhyggelig til Side.

Nu omfavnede Saxo ham og alle Brødrene til Afsked. »Gerne – sagde han tilsidst – havde jeg lagt mine Been her til Hvile ved min fromme og salige Herres Fodder; men den gode Bisp Peder vil nu have mig hos sig; maaskee skal jeg modtage den sidste Salvelse af hans Haand, og hvor de ældste af Danmarks Konger hvile efter deres Gjerning, er det maaskee nu mig beskikket at betegne Efterslægten Veien til Kongegraven.»